

Sygn. akt III C 1160/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko P. O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. O. na rzecz powoda M. P. kwotę 10.151,35 zł (dziesięć tysięcy sto pięćdziesiąt jeden złotych trzydzieści pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.337,87 zł (dwa tysiące trzysta trzydzieści siedem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 115,76 zł (sto piętnaście złotych siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 1.234,05 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści cztery złote pięć groszy) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;

VI. przyznaje biegłemu sądowemu M. S. wynagrodzenie w kwocie 147,75 zł (sto czterdzieści siedem złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem wynagrodzenia za udział w rozprawie w dniu 7 lutego 2018 r. i czynności przygotowawcze.

Sygn. akt III C 1160/14

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 21 lutego 2014 r. powód M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. O. kwoty 11.761,17 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 października 2013 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony zawarły umowę, której przedmiotem było wykonanie na terenie nieruchomości pozwanego robót polegających na położeniu kostki wraz z krawężnikiem, płytek oraz dostarczenie piasku. Za wykonane prace, zgodnie z umową, powód wystawił fakturę na kwotę 20.761,17 zł, w tym VAT, na poczet której pozwany uiszczył przelewem 5.000 zł, ponadto gotówką powód otrzymał od pozwanego 4.000 zł. Pomimo wezwań do zapłaty pozwany nie zapłacił pozostałej części wynagrodzenia powoda.

Pozwany w sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swą rzecz od powoda kosztów postępowania. Pozwany zakwestionował zasadność żądania przez powoda wynagrodzenia powiększonego o podatek VAT, jak również termin wymagalności roszczenia, wskazując, że mogło ono stać się najwcześniej wymagalne w trzecim dniu od doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 23 grudnia 2013 r. Pozwany wskazał, że wszystkie należności powoda zostały uiszczone poprzez zapłatę kwot 5.000 zł i 4.000 zł, a dochodzona pozwem kwota powinna ulec potrąceniu. Ponadto podniósł, że nie otrzymał od powoda faktury, tylko nieczytelną jej kopię wraz z odpisem pozwu. Pozwany zanegował przyjętą w tej fakturze wartość i zakres robót. Wskazał, że strony ustaliły zapłatę od tzw. metra, liczoną zgodnie z zasadami rynkowymi, zaś powód samowolnie ustalił wartość robót. Pozwany oświadczył, iż w całości wywiązał się z umowy, a powód jest zobowiązany do naprawienia szkody z tytułu nienależytego wykonania umowy, wskazując na to, iż prace powód zrealizował wadliwie. Pozwany zarzucił, iż powód niezgodnie z ustaleniami stron obciążył go wynagrodzeniem za ustawienie krawężników, które to prace wykonywane są zazwyczaj w ramach robót polegających na położeniu kostki.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 21 sierpnia 2014 r. powód podtrzymał swoje żądania, podejmując polemikę z zarzutami pozwanego.

W toku dalszego postępowania strony podtrzymywały swe stanowiska co do zasady, przy czym na rozprawie w dniu 25 listopada 2014 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, iż pozwany nie zgłasza żadnej wzajemnej wierzytelności do potrącenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. P., prowadzący działalność gospodarczą w zakresie usług budowlanych, latem 2013 r. zawarł z pozwanym P. O. w formie ustnej umowę, w której zobowiązał się ułożyć płytki na podłodze w garażu i kotłowni domu pozwanego w U. wraz z cokolikami, a także wykonać prace polegające na wykonaniu chodników wokół domu wraz ze schodami, podjazdu do garażu i drogi dojazdowej z kostki brukowej wraz z ułożeniem krawężników. Strony uzgodniły, że za ułożenie płytek w garażu pozwany zapłaci powodowi kwotę 2.800 zł, za położenie kostki brukowej – 40 zł za 1m², a za ułożenie krawężników – 9 zł za 1m.b., przy czym były to kwoty netto.

Pozwany nabył kostkę brukową i cement do wykonania podbudowy u K. G., prowadzącego działalność gospodarczą p.n. (...), przy czym uzgodnił z powodem, iż dostarczy mu wywrotkę piasku na podsypkę, co ten uczynił i za co strony rozliczyły się za pośrednictwem E. J..

Powód położył w garażu i kotłowni 52,07 m² płytek, a ponadto ułożył 298,78 m² kostki brukowej i 95,1 m.b. krawężników.

Powód nie wykonał pierwotnie ustalonego zakresu prac brukarskich, ponieważ pozwany nie wyraził zgody na ich kontynuowanie, z uwagi na to, iż powód prace realizował z opóźnieniem. Prace te dokończył na zlecenie pozwanego R. C.. R. C. nie poprawiał prac wykonanych przez powoda.

Tytułem wynagrodzenia za wykonane prace pozwany zapłacił powodowi łącznie 9.000 zł.

W dniu 15 października 2013 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.761,17 zł, obejmującą położenie kostki w liczbie 299m² po 40 zł za m², ustawienie krawężników w liczbie 91 m.b. po 9 zł za m.b., położenie płytek w garażu w liczbie 58 m² po 50 zł za m² (łącznie 2.900 zł) oraz piasek na podsypkę – 2 wywrotki w cenie 600 zł za jedną, przy czym do należności doliczył 23% podatku VAT.

Pismem z dnia 6 grudnia 2013 r., doręczonym pozwanemu 12 grudnia 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 11.761,17 zł stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą wskazaną w ww. fakturze a wpłatami pozwanego w wysokości 9.000 zł, przy czym określił termin 7 dni na zaspokojenie roszczenia. Wezwanie to ponowił pismem z dnia 23 grudnia 2013 r.

Rynkowa wartość prac wykonanych przez powoda na zewnątrz domu to 16.829,51 zł brutto, a wewnątrz domu – 4.473,96 zł brutto.

Część kostki betonowej na podjeździe przed garażem uległa zapadnięciu, z tyłu domu kostka nie przylega do cokołu budynku, a na schodach – miejscowo kostki ruszają się i są odspojone od podłoża. Obrzeża na długości 3 m.b. są obniżone w stosunku do nawierzchni. Ustalenie przyczyn zapadnięcia się kostki wymagałoby prac demontażowych.

dowody:

- faktura z dnia 15.10.2013 r. k. 11
- potwierdzenie przelewu k. 12
- wezwanie do zapłaty z dnia 6.12.2013 r. z potwierdzeniem nadania k. 13
- wezwanie do zapłaty z dnia 23.12.2013 r. k. 14
- potwierdzenia nadania k. 15, 83
- wydruk z systemu śledzenia przesyłek k. 84
- pokwitowanie k. 282 a
- oświadczenie z dnia 30.03.2017 r. k. 479
- oględziny – protokół k. 526
- opinia biegłego sądowego z dnia 10.10.2016 r. k. 385-417
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z dnia 13.09.2017 r. k. 537-558
- wyjaśnienia biegłego sądowego do opinii k. 469-472, 600-602
- zeznania świadka G. M. k. 130-131
- zeznania świadka K. O. k. 188-189
- zeznania świadka R. M. k. 217-219
- zeznania świadka R. C. k. 219- 220
- zeznania świadka K. G. k. 243-244
- zeznania świadka R. J. k. 244-246

- zeznania świadka E. J. k. 604
- zeznania powoda k. 275-279
- zeznania pozwanego k. 279-282

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Podstawę prawną żądań pozwu stanowił przepis art. 627 k.c., zgodnie z którym przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

W przedmiotowej sprawie nie rodziło sporu, iż strony latem 2013 r. zawarły w formie ustnej umowę, w wykonaniu której powód zobowiązał się położyć płytki na podłodze w garażu i kotłowni domu pozwanego w U. wraz z cokolikami, jak również –zrealizować prace brukarskie polegające na ułożeniu chodników wokół domu wraz ze schodami, podjazdu do garażu i drogi dojazdowej z kostki brukowej wraz z ułożeniem krawężników.

Spór stron dotyczył m.in. zakresu prac brukarskich wykonanych przez powoda (pozwany nie wnosił zastrzeżeń do wskazanego przez powoda zakresu prac wewnątrz domu), a także - wysokości umówionego wynagrodzenia. Dla ustalenia zakresu spornych prac istotny okazał się dowód z oględzin nieruchomości pozwanego z udziałem biegłego. Podczas oględzin strony zgodnie określiły w terenie miejsca, w których powód wykonał prace brukarskie, zaś biegły dokonał ich obmiarów, ustalając w obecności stron i przewodniczącego, iż objęły one 298,78 m² kostki brukowej i 95,10 m.b. obrzeży. Do wyników tych oględzin żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń. Zupełnie niezrozumiałe w tej sytuacji były zgłaszane następnie zarzuty pozwanego, iż wyniki uzyskane podczas oględzin nie odpowiadają rzeczywistemu zakresowi prac. O ile pozwany mógł mieć trudności z samodzielnym obmiarem, to do tego, by wskazać miejsca, w których powód je wykonał, nie potrzebował specjalistycznej wiedzy, a to właśnie temu celowi służyły oględziny. Pozwany kwestionując zakres prac brukarskich zrealizowanych przez powoda odwoływał się także do zakresu prac brukarskich jakie wykonał następnie wokół jego domu świadek R. C., jednakże zważyć należało, że zeznania świadka co do liczby m² kostki przez niego ułożonej nie zostały niczym poparte. Świadek miał wystawić z tytułu swych prac i przekazać pozwanemu fakturę VAT, z której okoliczność ta mogła wynikać, jednakże pozwany, zobowiązany do jej przedłożenia nie czynił tego, tylko wskazał, że nie jest w jej posiadaniu, sugerując, że świadek mylił się co do jej wystawienia. W tej sytuacji nie sposób było dać wiary świadkowi R. C. i pozwanemu co do obszaru prac brukarskich wykonanych przez świadka i powoda, a należało się oprzeć na wynikach oględzin z udziałem biegłego.

Strony odmiennie relacjonowały swe ustalenia co do wysokości wynagrodzenia powoda, które miały formę wyłącznie ustną. Przy tych ustaleniach obecna była jedynie żona pozwanego K. O., która podawała w swych zeznaniach, że uzgodniono kwotę 20-30 zł za m² kostki brukowej, w tym osadzenie krawężników i ustalenia te były ostateczne, podczas gdy sam pozwany zeznał, że wynagrodzenie to nie było precyzyjnie ustalone, że określono je na kwotę 20-25 zł, która miała zostać finalnie określona po zakończeniu prac, w zależności od ostatecznego ich zakresu. Pozwany jednocześnie poddał w wątpliwość wiarygodność zeznań jego żony, wskazując, że nie brała ona czynnego udziału w jego rozmowie z powodem, a także, że ma ona niedosłuch. Powód natomiast zeznał, że uzgodniono kwotę 40 zł za m² kostki brukowej i 9 zł za m.b. krawężników. W odniesieniu do wynagrodzenia powoda za ułożenie płytek podłogowych powód w swych spontanicznych zeznaniach podał pierwotnie, że przyjęto kwotę 40 zł wynagrodzenia za m² płytek, ale ostatecznie pozwany miał zapłacić ryczałtowo za ułożenie płytek 2.800 zł. Po okazaniu natomiast faktury VAT z dnia 15 października 2013 r., w których ujęto w tym zakresie 50 zł za m² i kwotę 2.900 zł powód w zasadzie nie był w stanie wyjaśnić tych rozbieżności, przedstawił jednak podczas rozprawy w dniu 13 stycznia 2016 r. sms z dnia 10 sierpnia 2013 r., w którym zwrócił się do pozwanego o zapłatę kwoty 2.800 zł i wyjaśnił, że było to wynagrodzenie za ułożenie płytek w garażu. W wiadomości tej powód wystąpił także do pozwanego o zapłatę 4.000 zł za 100 m² kostki brukowej, tj. 40 zł za m². Na tą wiadomość pozwany nie zareagował, co było bezsporne, w szczególności nie zaproponował żądanej kwocie. Wskazana przez pozwanego kwota 35 zł za ułożenie 1 m² płytek nie

znalazła natomiast odzwierciedlenia w żadnym innym dowodzie, poza jego zeznaniami. Sąd uwzględnił również, że rynkowa wartość prac powoda, wyliczona w opinii biegłego sądowego, do wiarygodności której w tym zakresie Sąd nie powziął zastrzeżeń, wobec braku dowodów, które by ją podważały, wynosiła w przypadku prac wewnątrz domu 4.473,96 zł brutto (3.637,37 zł netto), a na zewnątrz - 16.829,51 zł brutto (14.024,59 zł netto), co przekracza kwoty wynagrodzenia, które wynikały z dowodów przedstawionych przez powoda. Brak było podstaw do uznania, iż powód, który wedle tych dowodów zaproponował swe wynagrodzenie na poziomie niższym niż stawki rynkowe, godził się na jego obniżenie do stawek zupełnie symbolicznych, jeżeli się zważy, że prace swe wykonywał w ramach działalności gospodarczej, a zatem w celach zarobkowych, a pozwany był dla niego osobą obcą, a nie np. członkiem rodziny, czy znajomym, co mogłoby powodować, że przy ustaleniu swego wynagrodzenia kierował się innymi względami. W świetle zasad doświadczenia życiowego nie sposób było również przyjąć, że w kwocie ustalonego wynagrodzenia za położenie kostki brukowej mieściło się, jak twierdził pozwany i jego żona, ułożenie krawężników – stanowią one bowiem prace odmienne rodzajowo, wymagające innego nakładu pracy, a w ogólnodostępnych cennikach firm zajmujących się usługami brukarskimi zajmują odrębne pozycje. Tak też zostały one wycenione przez biegłego sądowego.

Odnosząc się natomiast do kwestii tego, czy ustalone wynagrodzenie stanowiło kwoty netto czy brutto, wskazać należy, iż z zeznań samego pozwanego wprost wynikało, że były to kwoty netto, bowiem powód miał mu proponować rozliczenie umowy bez dokumentowania jej fakturą VAT. Nawet gdyby tak było, czemu powód zaprzeczał, i w istocie strony takich uzgodnień dokonały, to ich umowa w tym zakresie jako zmierzająca do obejścia przepisów podatkowych byłaby nieważna, zgodnie z art. 58 § 1 k.c. W świetle bowiem art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, zwanym podatkiem VAT, a wszelkie działania zmierzające do uniknięcia tego opodatkowania są z tym przepisem sprzeczne.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż strony uzgodniły wynagrodzenie za ułożenie płytek wewnątrz domu pozwanego ryczałtowo w kwocie 2.800 zł, za położenie 1 m² kostki brukowej – 40 zł, a za ułożenie 1 m.b. krawężników – 9 zł, przy czym były to kwoty netto, do których należy doliczyć 23 % podatku VAT. Wprawdzie pozwany kwestionował wysokość tej stawki podatku, jednakże zważyć należy, że jest ona zgodna ze stawką podstawową tego podatku wynikającą z art. 146a pkt 1 ww. ustawy, a pozwany nie udowodnił, by w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy do zastosowania preferencyjnej stawki tego podatku. Stawkę na poziomie 8%, zgodnie z art. 41 ust. 12 cyt. ustawy, stosuje się do dostawy, budowy, remontu, modernizacji, termomodernizacji lub przebudowy obiektów budowlanych lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym, przy czym w świetle art. 41 ust. 12b pkt 1 tejże ustawy do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym nie zalicza się budynków mieszkalnych jednorodzinnych, których powierzchnia użytkowa przekracza 300 m². Z powyższego wynika, że stawkę obniżoną można byłoby zastosować jedynie do prac wykonanych wewnątrz domu pozwanego, pod warunkiem, że jego powierzchnia użytkowa nie przekracza 300m², czego wobec braku stosownych dowodów, stwierdzić nie sposób.

W tych okolicznościach Sąd przyjął, że powodowi należało się wynagrodzenie za prace wewnątrz domu pozwanego w kwocie 2.800 zł netto, za ułożenie kostki brukowej 11.951,20 zł netto (40 zł x 298,78 m²) i za montaż krawężników – 855,90 zł netto (9 zł x 95,1 m.b.). Zważywszy jednak, że powód objął żądaniem pozwu wynagrodzenie jedynie za 91 m.b. krawężników, to Sąd nie był władny poza granice jego żądania wyjść i dla ustalenia wynagrodzenia należnego powodowi przyjął je na poziomie 819 zł netto (9 zł x 91 m.b.). Tym samym łączna wysokość wynagrodzenia powoda winna wynieść 15.570,20 zł (11.951,20 zł + 819 zł + 2.800 zł), do której to kwoty należało doliczyć 23% podatku VAT, co daje kwotę 19.151,35 zł. Z kwoty tej powód otrzymał łącznie 9.000 zł, co było bezsporne, a zatem do zapłaty pozostaje pozwanemu 10.151,35 zł.

Sąd nie znalazł podstaw do doliczenia do tej kwoty należności za dostarczony piasek, albowiem brak było poza zeznaniami powoda dowodów na to, iż w istocie powód dostarczył pozwanemu dwie wywrotki piasku na podsypkę, po 600 zł za jedną, za które pozwany nie rozliczył się. Świadek R. M. zeznał jedynie, że powód powiedział mu, iż pozwany nie zwraca mu za dostarczone materiały, na co wskazywał również świadek R. J., jednakże czy do rozliczenia tego doszło czy nie doszło, tego świadkowie potwierdzić nie byli władni. Zeznania powoda, któremu

pozwany konsekwentnie zaprzeczał, nie pozwalały na jednoznaczne ustalenie, ile faktycznie wywrotek piasku na podsypkę powód dostarczył pozwanemu, a także jaką kwotę strony ustaliły za ich dostawę, za którą z tych dostaw się strony rozliczyły i czy brak rozliczenia, na które wskazywał świadek R. M., dotyczył tego materiału, do którego odnosiło się roszczenie zgłoszone w pozwie. Pozwany przyznał, iż powód dostarczył jedną wywrotek piasku, za którą strony rozliczyły się za pośrednictwem E. J. i w istocie, że do takiego jednego rozliczenia doszło Sąd nie miał wątpliwości, albowiem potwierdziły to zeznania świadka E. J. i sporządzone przez nią pokwitowanie. Zważyć należało, że świadek ten nie był w najmniejszym stopniu zainteresowany wynikiem tego postępowania, nie był powiązany z żadną ze stron tego procesu, toteż Sąd nie znalazł podstaw, by wiarygodność jego zeznań i sporządzonego przezeń pokwitowania kwestionować. Na to, by powód dostarczył pozwanemu jakiegokolwiek inne materiały, za które nie otrzymał zapłaty, brak było nie budzących wątpliwości dowodów i w tej mierze Sąd nie dał wiary powodowi.

Odnosząc się natomiast do podnoszonej w toku postępowania przez pozwanego wadliwości prac wykonanych przez powoda, wskazać należy, iż w tym zakresie Sąd nie był władny oprzeć się o zeznania świadków i pozwanego, albowiem ustalenie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, a zatem dowodu z opinii biegłego sądowego. Opinie biegłego, analizowane łącznie z jego wyjaśnieniami złożonymi zwłaszcza na ostatniej rozprawie skłaniają do uznania, iż ostateczne ustalenie przyczyn zaobserwowanych przez biegłego, świadków i strony, a także przewodniczącego podczas oględzin nieruchomości pozwanego, usterek prac brukarskich wymagałoby dokonania prac demontażowych, które pozwoliłyby na jednoznaczne zweryfikowanie technologii prac zastosowanej przez powoda. W tym zakresie pozwany nie przejawiał jednak żadnej inicjatywy dowodowej. Odnotowania wymaga, że o ile pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty sugerował, iż przysługują mu wobec powoda roszczenia z tytułu nienależytego wykonania prac i wskazywał, że wierzytelności powoda winny ulec potrąceniu, jednak do czasu zamknięcia rozprawy nie sformułował w tym zakresie żadnego roszczenia wzajemnego, czy to z tytułu rękojmi za wady dzieła z art. 637 k.c. (przepis ten uchylono z dniem 25 grudnia 2014 r., a zatem znajdowałby zastosowanie w niniejszej sprawie), czy odszkodowania za nienależyte jego wykonanie z art. 471 k.c. i nie przedstawił go do potrącenia z wierzytelnością powoda. Podczas pierwszej rozprawy pełnomocnik pozwanego jednoznacznie oświadczył, iż nie zgłasza zarzutu potrącenia i taki stan istniał aż do zamknięcia rozprawy.

Zgodnie z art. 642 § 1 k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła, a stosownie do art. 643 k.c. zamawiający obowiązany jest odebrać dzieło, które przyjmujący zamówienie wydaje mu zgodnie ze swym zobowiązaniem.

Z powyższych regulacji wynika, że wymagalność roszczenia powoda o zapłatę wynagrodzenia z tytułu wykonanych prac wiąże się z ich wykonaniem zgodnie z zobowiązaniem. W przypadku umowy o dzieło niezbędne jest, aby działania przyjmującego zamówienie – w tym przypadku powoda – doprowadziły do określonego w umowie rezultatu, wówczas aktualizuje się po stronie zamawiającego – pozwanego – obowiązek odbioru dzieła i zapłaty wynagrodzenia.

W ocenie Sądu jedynie oddanie dzieła, dotkniętego istotnymi wadami, czyniącymi dzieło niezdatnym do użytku, nie powodowałoby wymagalności wierzytelności powoda o wynagrodzenie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 1273/14 - Lex nr 1950215 oraz Sądu Apelacyjnego w Katowicach w wyroku z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie o sygn. akt V ACa 924/16 - Lex nr 2335151). Skoro w niniejszym postępowaniu nie zostało jednoznacznie dowiedzione, że prace brukarskie zostały przez powoda zrealizowane w tak dalece wadliwym stopniu (ciężar dowodzenia w tym zakresie spoczywał na pozwanym), to brak było podstaw do uznania, że nie zaktualizował się obowiązek odebrania dzieła i zapłaty wynagrodzenia.

Powód wykonał swe prace najpóźniej w chwili wystawienia faktury VAT z dnia 15 października 2013 r. Wprawdzie nie zrealizował on w pełni pierwotnie ustalonego zakresu prac, jednakże uznać należało, iż było to wynikiem konsensusu stron – pozwany nie chciał, by powód kontynuował roboty, z uwagi na opóźnienie w ich realizacji, a powód godził się na to, co doprowadziło do rozwiązania umowy w tejże części. Pozostałe do wykonania prace zrealizował R. C., co było bezsporne. Powód, pomimo zarzutów pozwanego, nie przedstawił dowodu na to, iż przekazał pozwanemu ww. fakturę w terminie umożliwiającym zadośćuczynienie jego żądaniu w terminie w niej określonym. Zgodnie z art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie

powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Żądanie zapłaty wynagrodzenia powód zawarł w piśmie z dnia 6 grudnia 2013 r., które pozwany odebrał 12 grudnia 2013 r., o czym świadczy wydruk z systemu śledzenia przesyłek (k. 84). W piśmie tym powód określił pozwanemu termin tygodniowy na zaspokojenie jego roszczenia, który to termin upłynął 19 grudnia 2013 r. Od dnia następnego zatem pozwany pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty 10.151,35 zł, a to uzasadniało żądanie zasądzenia obok tej kwoty, również odsetek ustawowych za opóźnienie w jej zapłacie, stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c. od dnia następnego.

Wskazać należy, iż stan faktyczny niniejszej sprawy został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, a także zeznań świadków, z których część – jak zeznania świadka G. M., czy K. G. - były w niewielkim stopniu przydatne w sprawie. Sąd nie dał w części wiary zeznaniom świadka K. O. i R. C. – z przyczyn opisanych wyżej, a także zeznaniom świadka G. M. co do tego, że R. C. poprawiał prace wykonane przez powoda, albowiem żadna inna osoba, w tym sam R. C., tego nie potwierdziła. Sąd uznał za wiarygodne zeznania pozostałych świadków, albowiem znalazły one potwierdzenie w pozostałych dowodach i nie ujawniły się okoliczności, które poddawałyby je w wątpliwość. Za częściowo wiarygodne, z powodów już przytoczonych, Sąd uznał zeznania stron. Opinie biegłego sądowego należało natomiast traktować kompleksowo, biorąc pod uwagę to, że biegły rozwijał wnioski i ustalenia ujęte w opiniach pisemnych w sposób pełniejszy podczas wyjaśnień składanych na rozprawach, przy czym dopiero po przeprowadzeniu oględzin nieruchomości biegły sformułował ostateczne wnioski co do zakresu prac zrealizowanych przez powoda. Do finalnych wniosków biegłego, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia, popartych wynikami oględzin przedmiotu umowy, Sąd nie powziął zastrzeżeń, tym bardziej, że nie sposób odmówić biegłemu zarówno wiedzy i doświadczenia zawodowego.

Mając powyższe na uwadze w punkcie I wyroku zasądono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.151,35 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 grudnia 2013 r., zaś w pozostałym zakresie – w punkcie II wyroku – powództwo oddalono.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w punkcie III wyroku oparto o przepis art.100 k.p.c. W tej mierze uwzględniono, że powód wygrał proces co do 86,3% dochodzonego roszczenia, z pozwany – w pozostałych 13,7%. Na koszty postępowania poniesione przez powoda złożyły się : opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 800 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym – 2.400 zł. Z kolei pozwany poniósł koszt zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 800 zł i wynagrodzenia swego pełnomocnika – adwokata – 2.400 zł. Po rozdzieleniu tych kosztów na rzecz powoda zasądono kwotę 2.337,87 zł (3.217 zł x 86,3% - 3.200 zł x 13,7%).

Postanowienia zawarte w punkcie IV i V wyroku znalazły podstawę w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zważyć należało, iż łącznie do czasu zamknięcia rozprawy koszt opinii biegłego wyniósł 2.444,96 zł, z czego zaliczki wpłacone przez strony nie pokryły kwoty 844,96 zł. Powód przegrał proces w 13,7%, a zatem winien pokryć tę należność co do 115,76 zł, a pozwany – adekwatnie do swojej przegranej – 729,20 zł. Ponadto pozwany winien ponieść 86,3% z kwoty 585 zł opłaty od pozwu, od obowiązku uiszczenia której powód był zwolniony, tj. 504,85 zł. Tym samym Sąd nakazał pobrać w punkcie IV wyroku od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, nieuiszczone koszty sądowe w kwocie 115,76 zł, a w punkcie V wyroku od pozwanego w wysokości 1.234,05 zł.

W punkcie VI wyroku na podstawie art. 288 k.p.c. oraz art. 89 ust. 1 – 4 ww. ustawy przyznano biegłemu sądowemu wynagrodzenie w kwocie 147,75 zł za udział w rozprawie i czynności przygotowawcze.